

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 stycznia 2017 r.

Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie III Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: **Sędzia Sądu Rejonowego Bernard Domaradzki**

w obecności protokolanta: **Agnieszki Mazurek**

przy udziale prokuratora Anatola Sawy, W. M.

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 13 grudnia, 20 grudnia 2016 roku, 12 stycznia 2017 roku

sprawy **L. S. (1)** syna J. i M. z domu K., urodzonego (...) w B.

oskarżonego o to, że: w okresie od 2 lutego 2016 roku do 10 marca 2016 r. w L., woj. (...) jako funkcjonariusz Służby Więziennej Aresztu Śledczego w L., działając w krótkich odstępach czasu, z góry powziętym zamiarem, kilkakrotnie przekroczył i nie dopełnił obowiązków służbowych w tym wynikających z Zarządzenia Dyrektora Aresztu Śledczego w L. o nr (...) w sprawie ewidencji i użytkowania kluczy poprzez nielegalne posiadanie i użytkowanie na terenie aresztu klucza specjalnego i kluczy zwykłych, a także brak nadzoru nad osadzonymi podczas pracy na terenie magazynu depozytowego oraz przekroczył uprawnienia w celu osiągnięcia korzyści majątkowej poprzez przywłaszczenie mienia stanowiącego własność Aresztu Śledczego w L. w postaci żelazka marki T. i maszynki do strzyżenia P. o łącznej wartości 135 zł, czym działał na szkodę Aresztu Śledczego w L. i interesu publicznego **tj. o przestępstwo z art. 231 § 1 k.k. w zb. z art. 231 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i art. 12 k.k.**

1. **L. S. (1)** uznaje za winnego tego, że w okresie od 2 lutego 2016 roku do dnia 10 marca 2016 roku, w L., w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru jako funkcjonariusz publiczny – funkcjonariusz Służby Więziennej nie dopełnił obowiązków służbowych w ten sposób, że naruszył zasady używania kluczy na terenie Aresztu Śledczego w L. określone w zarządzeniu Dyrektora Aresztu Śledczego w L. o nr (...) z dnia 11 lipca 2014 roku w sprawie ewidencji i użytkowania kluczy w ten sposób, iż używał do otwierania i zamykania drzwi oraz krat w budynku wielofunkcyjnym nieewidencjonowanych przez Areszt Śledczy w L. kluczy i karty magnetycznej oraz pozostawiał je w miejscu dostępnym dla innych osób, nadto pomimo obowiązku wynikającego z zakresu obowiązków magazyniera działu kwatermistrzowskiego i umowy o wspólnej odpowiedzialności materialnej nie sprawował bezpośredniego nadzoru nad pracą i poruszaniem się osadzonych w pomieszczeniu magazynu oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej zabrał w celu przywłaszczenia mienie stanowiące własność Aresztu Śledczego w L. w postaci żelazka marki T. i maszynki do strzyżenia P. o łącznej wartości 135 (sto trzydzieści pięć) złotych na szkodę Aresztu Śledczego w L. czym działał na szkodę interesu publicznego, tj. winnego dokonania czynu z art. 231 § 1 k.k. w zb. z art. 231 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za to na podstawie art. 231 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k., art. 33 § 2 i 3 k.k. skazuje **L. S. (1)** na karę jednego roku pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wymiarze 100 (stu) stawek dziennych określając wysokość jednej stawki dziennej grzywny na kwotę 30 (trzydzieści) złotych;

2. na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k., art. 70 § 1 k.k., art. 72 § 1 pkt 1 k.k. warunkowo zawiesza wykonanie wyżej orzeczonej kary pozbawienia wolności na okres próby lat 2 (dwóch) nakładając na oskarżonego obowiązek pisemnego informowania Sądu o przebiegu okresu próby co 6 (sześć) miesięcy;

3. na podstawie art. 41 § 1 k.k. orzeka wobec oskarżonego zakaz zajmowania stanowiska pracownika państwowej sfery budżetowej przez okres 3 (trzech) lat;

4. na podstawie art. 43 b k.k. orzeka podanie wyroku do publicznej wiadomości poprzez wywieszenie odpisu wyroku na tablicy informacyjnej Aresztu Śledczego w L. przez okres 2 (dwóch) miesięcy;

5. na podstawie art. 627 k.p.k., art. 2 ust. 1 pkt 3 i 3 ust. 1 ustawy o opłatach w sprawach karnych zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 781, 19 (siedemset osiemdziesiąt jeden złotych dziewiętnaście groszy) tytułem zwrotu wydatków i kwotę 480 (czteryście osiemdziesiąt) złotych tytułem opłaty.

Sygn. akt III K 895/16

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Zgodnie z zarządzeniem Dyrektora Aresztu Śledczego w L. o nr (...) z dnia 11 lipca 2014 roku w sprawie ewidencji i użytkowania kluczy do zamków do drzwi w formie tradycyjnej jak i zamków magnetycznych istnieją dwa rodzaje kluczy – klucze specjalne i klucze zwykłe. Kluczami specjalnymi są m.in. klucze do drzwi, furtek i krat przejściowych. Klucze tzw. specjalne są ewidencjonowane i ocechowane poprzez nadanie im indywidualnego numeru. Do każdego zamka na terenie aresztu istnieją dwa klucze specjalne, z których tylko jeden jest używany na co dzień (klucz specjalny podstawowy), drugi pozostaje nieużywany i jest zdeponowany w zaplombowanej szafie znajdującej się w magazynie uzbrojenia, do której dostęp mają tylko ściśle określone funkcjonariusze Służby Więziennej (klucze specjalne rezerwowe). Klucze specjalne do użytku codziennego są przechowywane w wartowni Aresztu Śledczego i wydawane każdego dnia za pokwitowaniem uprawnionym funkcjonariuszom SW, którzy po skończonej służbie muszą bezzwłocznie rozliczyć się z pobranego klucza zdając go w budynku wartowni. Zakazane jest samowolne przekazywanie pobranych kluczy specjalnych i pozostawianie ich w miejscu dostępnym dla innych osób

(zeznania A. M. k. 21-22, zarządzenie k. 61- 67)

Ł. S. (1) był funkcjonariuszem Służby Więziennej w stopniu sierżanta zatrudnionym w Areszcie Śledczym w L..

Od dnia 5 września 2014 roku Ł. S. (1) został przydzielony do pracy w magazynie Aresztu Śledczego w L., gdzie pełnił służbę jako starszy magazynier działu kwatermistrzowskiego. Ł. S. (1) powierzono prowadzenie magazynów:

- przedmiotów wyposażenia osadzonych kategorii B oraz przedmiotów wydawanych na własność osadzonym, odzieży roboczej,
- rzeczy własnych osadzonych,
- środków higieny osobistej i konserwacji
- pomocy postpenitencjarnej,
- umundurowania specjalnego funkcjonariuszy kategorii B.

Wśród szeregu obowiązków wynikających z zakresu obowiązków Ł. S. (1) miał między innymi: osobiste przyjmowanie (wydawanie) rzeczy własnych osadzonych do magazynu depozytowego, zabezpieczenie magazynów przed możliwością kradzieży, osobiste otwieranie i zamykanie pomieszczeń magazynowych oraz plombowanie tych pomieszczeń każdorazowo po zakończeniu pracy i zdawanie kompletu kluczy w zaplombowanym woreczku dowódcy zmiany.

W związku z powyższym w dniu 15 grudnia 2014 roku Ł. S. (1) wraz z pozostałymi funkcjonariuszami Służby Więziennej działu kwatermistrzowskiego Aresztu Śledczego pełniącymi służbę w magazynie tj. D. P., K. K. (1), T. A., G. C. (1) zawarł umowę o wspólnej odpowiedzialności materialnej. Funkcjonariusze przyjęli wspólną odpowiedzialność za mienie magazynu depozytowego osadzonych tj. przedmiotów wyposażenia osadzonych kategorii (...) oraz przedmiotów w kategorii A wydawanych na własność osadzonym, odzieży roboczej, rzeczy własnych osadzonych, środków higieny

osobistej i konserwacji, pomocy postpenitencjarnej, umundurowania specjalnego, funkcjonariuszy kategorii (...) wyszczególnione w inwentaryzacji zbiorczo – odbiorczej jak również mienie dostarczane w trakcie trwania umowy do magazynów z obowiązkiem wyliczenia się z tego mienia. Ł. S. (1) był zobowiązany do codziennego zabezpieczenia magazynu przed możliwością kradzieży oraz do wykonywania czynności z rzeczami własnymi osadzonych zgodnie z zarządzeniem nr 27/2010 Dyrektora Generalnego Służby Więziennej z dnia 13 sierpnia 2010 roku w sprawie gospodarowania składnikami majątkowymi, w zakresie obsługi osób osadzonych w zakładach karnych i aresztach śledczych.

(dokumentacja dot. służby Ł. S. (1) k. 70 - umowa o wspólnej odpowiedzialności k. 172, zakres obowiązków oskarżonego k. 173-175, rozkaz k. 176, zakres obowiązków k. 173-174)

Areszt Śledczy w L. był właścicielem maszynki do włosów marki P. oraz żelazka marki T.. Przedmiotowe ruchomości zostały wpisane do książki ewidencji materiałowej i przechowywane w szafie metalowej w pomieszczeniu magazynowym za kratą – magazynie depozytowym osadzonych, celem późniejszego wydania na oddziały mieszkalne

(zeznania G. C., K. K., faktura k. 50, 51, ewidencja magazynowa k. 52- 59)

Ł. S. (1) pomimo obowiązku osobistego nadzoru nad osadzonymi zezwalał osadzonym zatrudnionym w magazynie depozytowym na wchodzenie i wychodzenie do pomieszczenia magazynu, gdzie znajdowały się depozyty osadzonych oraz zezwalał osadzonym na poruszanie się wewnątrz magazynu bez nadzoru.

(wyjaśnienia oskarżonego k 385 v, 386,400, zeznania A. M. k. 21-22, protokół oględzin monitoringu z AŚ L. k. 247-249, 380-381)

Pracujący na magazynie z Ł. S. (1) funkcjonariusze G. C. (1) i K. K. (1) przekazywali informację przełożonemu służbowemu A. Ć. (1) o nieprawidłowościach w pracy Ł. S. (1). Podczas nieobecności Ł. S. (1) funkcjonariusz Ł. M. (1) dokonał sprawdzenia szafy odzieżowej Ł. S. (1), w której ujawniono w opakowaniu fabrycznym żelazko. W następstwie przedmiotowych informacji A. Ć. (1) w dniu 11 stycznia 2016 roku poinformował dyrektora AŚ L., że uzyskał informacje, iż Ł. S. (1) będzie próbował wynieść z terenu aresztu nowe żelazko. W dniu 29 lutego 2016 roku G. C. (1) poinformował pisemnie, że Ł. S. (1) polecił osadzonemu zwiezenie przeznaczonych do utylizacji odzieży i walizki celem ich wyprania.

Na skutek przedmiotowych informacji Dyrektor Aresztu Śledczego wydał polecenie wzmożenia nadzoru nad pracą Ł. S. (1), co do którego zgłaszano zastrzeżenia, a który sam takich zastrzeżeń nie zgłaszał, w tym między innymi polecił zabezpieczenie nagrań monitoringu.

(notatka służbowa k. 35, 36, zeznania A. Ć., T. B., A., F., Ł. M., G. C., K. K.)

W dniu 19 lutego 2016 roku Ł. S. (1) zabrał z terenu Aresztu Śledczego w L. stanowiące własność aresztu maszynkę do włosów marki P. o wartości 65 złotych oraz żelazko marki T. o wartości 70 złotych

(oświadczenie k. 40, opinia biegłego P. k. 340-343, wyjaśnienia oskarżonego k. 385)

W dniu 10 marca 2016 roku Dyrektor AŚ L. polecił wykonanie kontroli Ł. S. (1) i sposobu wykonywania przez niego obowiązków służbowych wyznaczając do tego kierownika działu ochrony T. S. i kierownika działu kwatermistrzowskiego A. Ć. (1). W toku kontroli prowadzonej w pomieszczeniu magazynu kontrolujący stwierdzili, że Ł. S. (1) dysponuje i otwiera drzwi oraz kratę kartą i 3 kluczami, które nie noszą oznakowania Aresztu Śledczego w L.. Kontrolujący stwierdzili, że przedmiotowe klucze i karta pozwalają na otworenie:

- drzwi wejściowych do magazynu depozytowego rzeczy własnych osadzonych,
- kraty wejściowej do magazynu depozytowego rzeczy własnych osadzonych

- kraty wejściowej do pralni na parterze

- kraty wewnętrznej w korytarzu pralni.

Ł. S. (1) nie był w stanie wyjaśnić kontrolującym w jaki sposób i kiedy uzyskał nieoczekiwane klucze odpowiadające kluczom specjalnym.

Ujawnione u Ł. S. (1) klucze tj. klucz magnetyczny i klucz do zamka tradycyjnego do drzwi wejściowych do magazynu depozytowego nie były kluczami specjalnymi zaewidencjonowanymi na stan AŚ L., bowiem nie nadano im oznakowania. Jednocześnie na stanie aresztu znajdowały się ocechowane tj. zaewidencjonowane klucze specjalne do drzwi w ilości dwóch sztuk. Klucz, który posiadał Ł. S. (1) był kluczem oryginalnym pozbawionym ocechowania. Klucz magnetyczny tzw. blacha, który posiadał Ł. S. (1) nie posiadał ocechowania tj. oznaczenia w formie cyfr oraz liter. Pozostałe klucze ujawnione u Ł. S. (1) tj. klucz do windy i do łazienki nie stanowiły odpowiednika kluczy specjalnych.

(częściowe wyjaśnienia oskarżonego k. 385-385vzeznania A. M., A. Ć., T. B. klucze k. 32, opinia biegłego k. 361-365)

Zamki magnetyczne, które otwierały się kartą magnetyczną zabezpieczoną u Ł. S. (1) tj. zamek przy karcie wejściowej do magazynu depozytowego i przy kracie do pralni nie miały magnesów w głowicy.

(zeznania P. Z. k.312)

Ł. S. (1) wyjaśniając dyrektorowi Aresztu Śledczego w dniu 10 marca 2016 roku przyznał się do wyniesienia w sposób niejawni żelazka i maszynki do włosów oraz posiadania nieewidencjonowanych kluczy. Ł. S. (1) nie wyjawiał dyrektorowi Aresztu Śledczego w L. powodów, dla których wyniósł maszynkę do włosów i żelazko Ponadto zobowiązał się do zwrotu maszynki i żelazka, co rzeczywiście uczynił tego samego dnia.

(zeznania P. M., A. M. (2), T. S., A. Ć., T. B., A. F., P. W.)

Zwrócone przez Ł. S. (1) przedmioty nie nosiły śladów uszkodzenia oraz naprawy.

(zeznania Ł. M., opinia biegłego k. 340-343)

Raportem z dnia 10 marca 2016 roku Ł. S. (1) zwrócił się do Dyrektora AŚ L. o przeniesienie na niższe stanowisko służbowe starszego strażnika ochrony.

(pismo k. 182)

Orzeczeniem z dnia 12 maja 2016 roku Dyrektor AŚ L. w ramach postępowania dyscyplinarnego ukarał Ł. S. (1) karą dyscyplinarną wydalenia ze służby.

(orzeczenie k. 188- 194)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie powołanych dowodów.

Wyjaśnienia oskarżonego (k. 385 – 386, 404) w który co prawda werbalnie nie przyznawał się do zarzucanego mu czynu, ale już w treści wyjaśnień przyznawał część okoliczności, które stały się przyczyną jego oskarżenia, są częściowo wiarygodne. W istocie, gdy dokona się analizy wyjaśnień oskarżonego można uznać, iż są one wiarygodne w zakresie, w którym oskarżony przyznał się do używania kluczy i karty, które nie zostały zaewidencjonowane na stanie aresztu i ocechowane oraz przyznał się do braku nadzoru nad poruszaniem się osadzonych zatrudnionych w magazynie (...). Oskarżony przyznał, iż posiadał nieoczekiwaną kartę do krat i klucz do drzwi magazynu oraz dwa klucze do windy i ubikacji, które nie podlegały ocechowaniu i się nimi posługiwał oraz pozostawiał do dyspozycji pozostałych pracowników. Podniósł, że istnienie nieewidencjonowanych kluczy było stanem przez niego zastanym i znanym wszystkim magazynierom, którzy również z nich korzystali. Jednocześnie oskarżony racjonalizował posiadanie takich kluczy względami wygody i małej obsady kadrowej. Przyznanie się do używania i posiadania przedmiotowych

kluczy jest wiarygodne i zostało potwierdzone zeznaniami świadków wskazujących, iż w dacie kontroli oskarżony posługiwał się nimi dla otwierania drzwi i krat oraz dodatkowo z treści tych zeznań wynika wprost, że nie były to klucze ocechowane, tj. zaewidencjonowane w dokumentacji Aresztu Śledczego w L.. Twierdzenia oskarżonego, że w odniesieniu do jednego z kluczy – blaszki, że wszedł w jej posiadanie na skutek wykonanej naprawy w 2015 roku tak aby uniknąć sytuacji blokowania się i awarii zamka w kratce nie zostały potwierdzone przez świadka, który miał taką naprawę nadzorować i nie mogą zostać uznane za wiarygodne.

W zakresie zarzutu zaboru w celu przywłaszczenia żelazka i maszyny do włosów oskarżony wiarygodnie przyznał się do wyniesienia poza teren AŚ L. mienia aresztu w postaci w/w przedmiotów, natomiast niewiarygodnie podawał okoliczności, które miałyby świadczyć o braku zamiaru przywłaszczenia mienia. W odniesieniu do tego elementu wyjaśnień należy zauważyć, iż całość argumentacji mającej uzasadniać wyniesienie mienia aresztu poza teren AŚ L. jest nielogiczna i w sposób oczywisty sprzeczna z zasadami doświadczenia życiowego, nie wspominając już o treści dowodów w postaci zeznań świadków. Tezy oskarżonego o rzekomym uszkodzeniu maszyny do włosów i żelazka miałyby uzasadniać wyniesienie ich poza teren AŚ L. celem ich chałupniczej naprawy. Żaden ze świadków w sprawie, współodpowiadający przecież za mienie, nie uzyskał od oskarżonego informacji po pierwsze o przypadkowym uszkodzeniu przedmiotów, a po drugie nie uzyskał wiedzy o wyniesieniu tychże przedmiotów poza teren AŚ L., co więcej wyniesienie tychże przedmiotów odbyło się również w sposób niejawnny. Twierdzenia oskarżonego, iż jego zachowanie tj. podjęcie się chałupniczej naprawy sprzętu uszkodzonego, było efektem nieformalnej praktyki wynikającej z oczekiwań kierownictwa nie znalazły żadnego potwierdzenia. Nie sposób uwierzyć, iż Areszt Śledczy w L. – instytucja budżetowa nie posiada środków finansowych na dokonanie drobnych napraw w sprzęcie AGD o niewielkiej przecież wartości, o ile skorzystanie z gwarancji producenta nie byłoby możliwe. Jednocześnie brak zwrotu przedmiotowych rzeczy do czasu wezwania przez władze aresztu w ocenie Sądu przemawia przeciwko wersji zdarzenia prezentowanej przez oskarżonego.

Wiarygodne jest wskazanie oskarżonego że z wygody, szybkości działania dopuszczał osadzonych do magazynu depozytów osadzonych i że nie sprawował tam nad nimi nadzoru. Nie jest natomiast przedmiotem ustaleń w niniejszym postępowaniu, czy tak czynili również inni magazynierzy i czy była to swoista praktyka. Sąd w niniejszym postępowaniu rozstrzyga o odpowiedzialności oskarżonego, a dopuszczanie się przewinień dyscyplinarnych czy przestępstw przez innych funkcjonariuszy SW nie może prowadzić do dekompozycji znamion czynu zabronionego jak i nie może być dla oskarżonego usprawiedliwieniem.

Zeznania świadków **T. B. (2)** k. 386 v- 387,388, 288-290, **P. M.** k. 287 v, 16-17, **A. M. (2)** k. 387 v – 388, **T. S.** k. 397- 397v, 206-207, 300, **A. F. (2)** k. 397v, 304, **L. M. (1)** k. 397v -398, , **R. W.** k. 398v , 331, **J. J. (2)** k. 399, 213-214, 338 są wiarygodne i nie budzą wątpliwości Sądu. Zasadniczo dotyczą kwestii, których oskarżony w istocie nie kwestionował i które znajdują potwierdzenie w dokumentach wytworzonych w związku ze służbą oskarżonego jak i w związku z wszczęciem procedury sprawdzania oskarżonego na skutek doniesień współpracowników Ł. S..

Zeznania **P. Z.** k. 398 – 398 v dotyczące rzekomego wykonywania naprawy kraty i zamka i w związku z tym przekazania następnie zabezpieczonej karty oskarżonemu Sąd uznał za wiarygodne, albowiem brak jest podstaw, aby przedmiotowe zeznania kwestionować, a wskazanie na taki sposób uzyskania karty wynikało z chęci swoistego zmniejszenia zakresu odpowiedzialności własnej oskarżonego.

Zeznania **A. Ć. (1)** k. 395 v – 396 v tj. przełożonego funkcjonariuszy działu kwatermistrzowskiego oraz **G. C. (1)** k. 399 – 399v, **K. K. (1)** k. 399v , 211-212, 322 tj. magazynierów współodpowiedzialnych z oskarżonym za mienie AŚ L. w zakresie w jakim są istotne dla poczynienia ustaleń faktycznych w przedmiotowej sprawie są wiarygodne. W odniesieniu do twierdzeń oskarżonego, iż zachowania mu zarzucone były znane tak bezpośrednio jak i kolegom z magazynu nie mogą zostać zdyskwalifikowane. Skoro oskarżony postępował tak jak opisał tj. używał nieocechowanych kluczy, dopuszczał bez nadzoru osadzonych do pomieszczenia magazynu to można poczynić założenie, iż z racji przebywania w tym samym miejscu tego typu zachowania były dla świadków wiadome. Rację ma skarżący, że skoro na monitoringu ujawniono jego zachowania sprzeczne z wewnętrznymi procedurami to jego przełożeni powinni zdawać sobie z tego sprawę. Jednakże powinność sprawowania nadzoru nie oznacza

wykonywania efektywnego nadzoru, co może prowadzić do równorzędnego wniosku, iż osoby odpowiedzialne za nadzór nad oskarżonym takiego nadzoru w rzeczywistości nie sprawowały i nie dokonywały oględzin monitoringu .

Opinia biegłego G. P. pisemna i ustna oraz opinia pisemna Modus Spectrum nie budzą wątpliwości Sądu i są wiarygodne.

Sąd zważył, co następuje:

Prokurator słusznie uznał, iż ustalony stan faktyczny pozwolił na przypisanie oskarżonemu występku z art. 231 § 1 k.k. w zb. z art. 231 § 2 k.k. tj. przekroczenia przez funkcjonariusza publicznego swoich uprawnień lub niedopełnienia obowiązków działając na szkodę interesu publicznego oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej.

Prawidłowo prokurator określił ramy czasowe przestępstwa tj. od 2 lutego 2016 roku (ujawnione na protokole oględzin pierwsze naruszenia dotyczące nadzoru nad pracą osadzonych do dnia 10 marca 2016 roku (tj. dzień kontroli oskarżonego i posługiwania się przez niego nieoczekowanymi kluczami).

Odkodowanie normy art. 231 k.k. wymaga ustalenia czy przekroczenie uprawnień lub niedopełnienie obowiązków dotyczy jedynie uprawnień i obowiązków wynikających z przepisów określających ich zakres w związku z zajmowanym stanowiskiem lub pełnioną funkcją (przepisy ustawy i rozporządzenia, regulaminy, zakresy obowiązków) czy także z istoty zajmowanego stanowiska czy pełnionej funkcji. W ocenie Sądu norma art. 231 k.k. nie domaga się wykazania, iż niedopełnienie bądź przekroczenie dotyczy jedynie obowiązków i uprawnień *expressis verbis* wskazanych dla danego funkcjonariusza publicznego, ale również dotyczy zachowań funkcjonariusza które mieszczą się w istocie zajmowanego stanowiska, pełnionej funkcji. Analiza orzecznictwa Sądu Najwyższego i sądów powszechnych w zakresie przedmiotowej kwestii ujmowanej w artykule 231 kodeksu karnego z 1997 roku, artykule 246 kodeksu karnego z 1969 roku i artykule 286 kodeksu karnego z 1932 roku prowadzi do przekonania, że prawidłowy jest pogląd, iż odpowiedzialność karną funkcjonariusz publiczny ponosi również gdy przekracza uprawnienia lub niedopełnia obowiązków jakie wynikają z istoty funkcji i stanowiska (por. wyrok Sądu Najwyższego z 9 grudnia 1967 roku, I KR 71/67, OSNKW 1968/5/56, z 3 grudnia 1959 roku, V K 1184/59, OSNCK 1960/3/36, z dnia 16 kwietnia 1958 r., II K 1114/57, OSNPG 1959/1/18, z dnia 27 stycznia 1938 roku, I K 1564/37, OSN(K) (...), z dnia 10 października 1946 roku, K 1292/46, OSN(K) (...)) Również w doktrynie prawa karnego przyjęty jest pogląd, iż przekroczenie uprawnień lub niedopełnienie obowiązków związane są również z istotą funkcji/ stanowiska a nie tylko z kompetencją szczegółowo określoną zakresem czynności (por. A. Marek „Komentarz do Kodeksu karnego” – komentarz do art. 231, wersja elektroniczna Lex, A. Zoll (red.) „Kodeks karny. Część szczegółowa. Tom II”, komentarz do art. 231, wersja elektroniczna Lex, O. Górniok (A. Wąsek red) „Kodeks karny. Komentarz. Część szczegółowa”, tom II, Warszawa 2006, s. 89). Badając konstytucyjność normy art. 231 k.k. , która odsyła do źródeł pozaustawowych w zakresie, w jakim określa jako znamię czynu zabronionego "przekroczenie uprawnień lub niedopełnienie obowiązków przez funkcjonariusza publicznego" również Trybunał Konstytucyjny wypowiedział się iż takim pozaustawowym źródłem mogą być „normy wynikające z ogólnych reguł postępowania z określonym dobrem prawnym”, a w realiach wówczas rozpoznawanej sprawy również „charakter służby policjanta jako "stróża prawa"” (por. uzasadnienie wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 9 czerwca 2010 roku, SK 52/08, Dz.U.2010/117/790).

Zachowanie oskarżonego polegające na posługiwaniu się nieoczekowanymi kluczami – kluczem do zamka tradycyjnego oraz kluczem do zamka magnetycznego tzw. blachą było w sposób oczywisty sprzeczne z jego obowiązkami wynikającymi z zarządzenia Dyrektora AŚ L. nr (...), albowiem nie były to klucze specjalne podstawowe ani zapasowe, a zatem klucze, które nie zostały poddane ewidencjonowaniu i oczęchowaniu. Wprost w/w zarządzenie w paragrafie 6 wskazuje, iż na terenie AŚ L. dopuszczone do użytkowania są wyłącznie klucze specjalne podstawowe, a dodatkowo zabronione jest stosowanie do paragrafu 11 przekazywanie takich kluczy u ich pozostawianie w miejscu dostępnym do innych osób. Klucze, którymi dysponował oskarżony takimi kluczami nie były. To, że takowe klucze znalazły się w posiadaniu oskarżonego w nieustalony sposób nie zmienia oceny jego zachowania. Nawet gdyby zostały przez niego znalezione/ zastane w miejscu pracy, gdyby uzyskał je od innego funkcjonariusza czy osadzonego nie zmieniłoby to niczego w ocenie jego zachowania, albowiem naruszał on posiadając i używając tychże kluczy obowiązki

jakie nałożył na niego wprost Dyrektor AŚ L.. Posiadanie kluczy poza ewidencją AŚ L. w sposób oczywisty godzi w interes publiczny - w bezpieczeństwo placówki penitencjarnej, co więcej w przypadku gdy jest to pomieszczenie magazynu depozytowego naraża Skarb Państwa na odpowiedzialność odszkodowawczą w przypadku kradzieży mienia osadzonych.

W sposób oczywisty naruszeniem obowiązków ciężących na oskarżonym było zezwalanie na przebywanie w pomieszczeniu magazynu, wchodzenie i wychodzenie z niego osadzonym zatrudnionym na terenie magazynu depozytowego bez nadzoru oskarżonego przy jednoczesnym braku nadzoru innego funkcjonariusza SW. Zarządzeniem nr 27/2010 Dyrektora Generalnego Służby Więziennej z dnia 13 sierpnia 2010 roku w sprawie gospodarowania składnikami majątkowymi, w zakresie obsługi osób osadzonych w zakładach karnych i aresztach śledczych nałożono na dyrektora jednostki obowiązek zawieranie umów o wspólnej odpowiedzialności materialnej bądź majątkowej, co również w przypadku oskarżonego i pozostałych pracujących z nim funkcjonariuszy miało miejsce. Z racji tego, iż z zakresu obowiązków oskarżonego wynikało, że miał obowiązek zabezpieczenia mienia przed kradzieżą i że w odniesieniu do osadzonych zatrudnionych w magazynie nie obowiązywał wymóg przyjęcia wspólnej odpowiedzialności oskarżony winien stale nadzorować pracę osadzonych zatrudnionych w magazynie depozytowym, skoro w przypadku kradzieży mienia przez osadzonego obowiązek poniesienia odpowiedzialności materialnej spoczywał na wszystkich magazynierach. Dodatkowo przedmiotowy obowiązek można wywieść z pkt 15, 21, 25 i 30 zakresu obowiązków magazyniera działu kwatermistrzowskiego. W sposób oczywisty powyższe zaniechania działały na szkodę interesu publicznego tj. bezpieczeństwa mienia powierzonego przez osadzonych na przechowanie Aresztowi Śledczemu w L..

Sąd nie uznał wyjaśnień oskarżonego za wiarygodne w zakresie w jakim wyjaśniał przyczyny niejawnego wyniesienia mienia w postaci maszynki i żelazka poza teren aresztu śledczego i uznał, że oskarżony zabrał je w celu przywłaszczenia, co stanowiło z uwagi na ich wartość 135 złotych wykroczenie z art. 119 § 1 k.w. Dla oceny zachowania oskarżonego nie miało znaczenia dokonanie zwrotu mienia na wezwanie przełożonych, albowiem na skutek tego zachowania oskarżonego nie powstała jedynie szkoda w mieniu Aresztu Śledczego w L.. Z zakresu obowiązków oskarżonego wynika, że miał on zabezpieczać powierzone mu mienie przed kradzieżą. To, że zakres obowiązków, umowa o wspólnej odpowiedzialności nie mówią, że nie wolno kraść mienia pracodawcy nie oznacza, że jest to dozwolone. Okradanie pracodawcy jest tak oczywistym naruszeniem obowiązków pracowniczych, że nie domaga się specjalnego wskazania. Jest również oczywistym niedopełnieniem obowiązków służbowych – zabezpieczania mienia Aresztu Śledczego przed kradzieżą, w tym przed kradzieżą własną. Działanie takie było powzięte nie tylko na szkodę interesu publicznego ale również w celu osiągnięcia korzyści majątkowej kosztem majątku Aresztu Śledczego w L.. W tym zakresie dodatkowo zachowanie oskarżonego było w sposób oczywisty szczególnie rażące i demoralizujące jako że funkcjonariusz publiczny powołany do strzeżenia porządku, funkcjonariusz służby więziennej powołanej do resocjalizacji osadzonych kradnie w jednostce penitencjarnej.

Jak już Sąd wskazywał potencjalne naruszenie przepisów wewnętrznych reglamentujących sposób działania funkcjonariuszy SW zatrudnionych w Areszcie Śledczym w L. nie ma wpływu na wyczerpanie znamion występku z art. 231 k.k. skoro takie zachowania stanowią o manifestacyjnym naruszeniu obowiązków.

Przechodząc do wymiaru kary Sąd zważył, co następuje:

Sąd wymierzył na podstawie art. 231 § 2 k.k. oskarżonemu karę roku pozbawienia wolności. Stopień winy oskarżonego, który należy ocenić jako znaczny i z drugiej strony społeczna szkodliwość czynu warunkują taki wymiar kary. Za orzeczeniem kary w minimalnym wymiarze przemawiał dotychczasowy pozytywny przebieg jego linii życia, a także ocena, iż zachowanie oskarżonego stanowiło poważne, ale jednak incydentalne błędy motywowane chęcią zysku oraz wygodą, a nie jest przejawem jego utrwalonej demoralizacji. Niemniej jednak nie można było przy wymiarze kary zapominać, że czyn oskarżonego zawiera w sobie istotny stopień społecznej szkodliwości o czym świadczy choćby ustawowe zagrożenie karą. Co więcej przestępstwo funkcjonariusza publicznego, zajmującego stanowisko w publicznej jednostce organizacyjnej powołanej do między innymi uniemożliwienia niekontrolowanego przemieszczania się osób osadzonych jak i powołanej do resocjalizacji przestępców osłabia zaufanie do państwa i

jego instytucji. Podkopuje wiarę w uczciwość i rzetelność osób powołanych do strzeżenia interesów publicznych wywołując wrażenie, iż funkcjonariusze publiczni nie działają dla dobra ogółu a dla własnej korzyści lekceważąc przy tym elementarne zasady funkcjonowania instytucji.

W przypadku oskarżonego można postawić pozytywną prognozę, iż w istocie pomimo warunkowego zawieszenie wykonania kary pozbawienia wolności oskarżony będzie przestrzegał porządku prawnego a cele kary zostaną zrealizowane. W ocenie Sądu dotychczasowa niekaralność musi świadczyć o tym, iż kara z warunkowym zawieszeniem jej wykonania pozwoli na przypomnienie oskarżonemu o konieczność przestrzegania prawa. Oskarżony cieszy się pozytywną opinią, prowadzi ustabilizowany tryb życia, co przemawia za określeniem dwuletniego okresu próby, w którym oskarżony co 6 miesięcy winien informować Sąd na piśmie o przebiegu okresu próby

Sąd orzekł wobec oskarżonego grzywnę na podstawie art. 33 § 2k.k., jako że działał w celu osiągnięcia korzyści majątkowej i korzyść tą osiągnął. Sąd określił wysokość kary grzywny na 100 stawek dziennych. Orzeczenie grzywny obok kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania zapewni jej rzeczywistą dolegliwość przeciwdziałając opinii o pobłażliwości wobec sprawcy przestępstwa. Ustalił Sąd wysokość stawki dziennej na 30 złotych. Oskarżony ma dobrą sytuację majątkową i ma zachowane zdolności zarobkowe. Z pewnością oskarżony będzie mógł je wykorzystać, aby uiścić grzywnę.

Na podstawie art. 41 § 1 k.k. zważywszy, że oskarżony wykorzystał powierzoną mu przez państwo funkcję dla popełnienia przestępstwa, w tym w celu osiągnięcia korzyści majątkowej należało wyeliminować go z możliwości podjęcia zatrudnienia w instytucjach publicznych. Zważywszy na to, że oskarżony okradł Areszt Śledczy w L., niezależnie od pozostały uchybień obowiązkom, co stanowi o zdecydowanie rażącym naruszeniu w ocenie Sądu należało go wyeliminować z możliwości podjęcia zatrudnienia na jakimkolwiek stanowisku w jakiegokolwiek instytucji publicznej. Wskazanie, iż zakaz dotyczy stanowisk pracownika państwowej sfery budżetowej w rozumieniu ustawy z dnia 23 grudnia 1999 r. o kształtowaniu wynagrodzeń w państwowej sferze budżetowej oraz o zmianie niektórych ustaw pozwala na maksymalnie szerokie określenie zakazu tak, aby oskarżony nie miał możliwości naruszenia elementarnych obowiązków. Cele tak prewencji ogólnej jak i szczególnej nakazywały orzeczenie niniejszego środka na okres 3 lat.

Sąd skorzystał również z możliwości wskazanej w art. 43 b k.k. i orzekł podanie wyroku do publicznej wiadomości. Przestępstwo, którego dopuścił się oskarżony wpływa negatywnie na ocenę sposobu funkcjonowania organów władzy państwowej. Wytwarza przekonanie że państwo, które winno stać na straży poszanowania prawa nie funkcjonuje w sposób należyty. Jednostki takie jak oskarżony podminowują zaufanie obywateli do państwa, do jego sprawności i uczciwości. Jednocześnie w ocenie Sądu podawanie orzeczeń do wiadomości publicznej w tego typu sprawach w miejscu pracy oskarżonych spełnia istotne cele prewencji ogólnej - stanowi przestrożę dla innych funkcjonariuszy przed zachowaniami sprzecznymi z prawem. Sąd jako miejsce publikacji wskazał tablicę informacyjną Aresztu Śledczego w L., gdzie przez okres dwóch miesięcy możliwe będzie zapoznanie się z treścią rozstrzygnięcia. Nie orzekał Sąd odczytania wyroku na apel w Areszcie Śledczym wobec pozostałych funkcjonariuszy Aresztu Śledczego uznając, iż nie jest to niezbędne dla zapewnienia rozpowszechnienia orzeczenia i jednocześnie właściwe jest masówkom w zakładach pracy w czasach słusznie minionych.

Na podstawie art 627 k.p.k. i art. 2 ust. 1 pkt 3 i 3 ust. 1 ustawy o opłatach w sprawach karnych Sąd zasądził od oskarżonego nie znajdując żadnych podstaw do zwolnienia go od kosztów sądowych wydatki w kwocie 781, 19 zł (ryczałt za doręczenia, wydatek na dane o karalności, wydatek na opinie biegłych) oraz opłatę w kwocie 480 złotych.

Mając powyższe na względzie Sąd orzekł jak na wstępie.

Mając powyższe na względzie na podstawie powołanych przepisów Sąd orzekł jak na wstępie.